

BULETIN INFORMATIV

Nr.
44

19
Februarie
2021

EDITORIAL

Punct contrapunct

Justin Ștefan, Secretar General LPF

O tehnică a conducerii este și cea provenită din lumea cinematografilei, în care viziunea regizorului, ca și a scenaristului deopotrivă, este una totală, una a controlului absolut în care știi în fiecare clipă tot ce gândesc personajele imaginate de tine, unde sunt, ce urmează să facă etc.

Un astfel de leadership presupune o implicare în destinul fiecăruia, o putere care poate seduce, desigur, dar care poate implica și mari riscuri.

Control total, centralizarea tuturor resurselor, umane în principal, dar și a celor materiale. Nu întâmplător, ceea ce noi numim "regizor", alții traduc prin "director".

Așadar, care sunt liniile "directoare" în fotbalul mondial, european, precum și în cel românesc, cum se exercită controlul și, mai ales, putem vorbi despre o presiune absolută, exercitată de la cel mai înalt nivel și pînă la cel de jos, oricare ar fi definițiile și condiția acestora?

De la bun început trebuie să admitem, fără doar și poate, că ideea de ierarhie este valorificată peste tot în lume pe bază de competență într-un domeniu sau altul, la fel cum conceptul de concurență duce în mod firesc la creșterea valorii unei organizații sau al unui produs de piață.

Să nu ne îndepărtăm însă de ideea de la care am pornit toată această discuție, și anume cea a viziunii totale, a controlului absolut asupra unui fenomen, în speță fotbalul pe planetă sau chiar și la noi, și să vedem în ce măsură, cât de flexibil rămâne fenomenul acesta condus fiind, ori coordonat de o astfel de manieră.

"Omnia mutantur, nihil interit" spunea

Ovidiu, înainte de exilul lui aici, acum 2000 de ani. Privind la Pontus Euxinus, sau poate chiar inspirat de această mare, ideile i-au rămas aceleași. "Totul se schimbă, nimic nu dispare" ar suna traducerea acestui vers din "Metamorfozele". Să acceptăm, așadar, ideea că totul se transformă, dar fondul rămâne mereu același. E un lucru bun că se întâmplă astfel, sau timpurile noi aduc

mentalități noi, oameni noi, de care trebuie să ținem seama?

Punct. Contrapunct. Putere, opoziție. Din tot acest joc, filosofic sau sportiv (da, fotbalul e un joc!) societatea, oamenii trebuie să rămână în câștig. Nu se poate avansa în niciun domeniu și nu se poate face performanță dacă nimic nu se schimbă. Ceva trebuie să rămână, desigur, o construcție este o construcție. Dar, pentru ca ea să dureze, să poată rezista, cineva trebuie să o conteste, să-i caute și să-i găsească lipsurile, să-i identifice problemele. Fotbalul nu este un film, nu este un platou de filmare, sângele lui nu e ketchup sau vopsea roșie. Viziunea asupra fenomenului nu este una de sus, absolută, ci trebuie să fie una de la baza fenomenului, a suporterilor, în primul rând. "Totul se schimbă, nimic nu dispare". Suporterul e în cheia aceasta, el rămâne constant și pentru totdeauna la locul lui, când totul dispare.

Suporterul și contestatarul. Uneori, deseori, sunt una și aceeași persoană. FIFA și UEFA știu acest lucru, cu toate că și acolo există tentația acută a ideii "directorului de film".

Punct cu punct. Punct. Contrapunct.

INTERVIU

Interviu cu Octavian Popescu
(FCSB)

realizat de Cătălin Făiniși și Octavian Țopa

Este un nume de fotbalist aflat pe buzele tuturor chiar dacă abia a împlinit **18 ani!** Puștiul, născut pe 27 decembrie 2002 și crescut la școala de fotbal de la Nucet, a debutat în **CASA Liga 1** pe 20 septembrie 2020, în partida **FCSB** - FC Argeș 3-0. Are deja 18 meciuri pe prima scenă, 12 începute ca titular, șase integralist, a marcat un gol, a dat trei pase decisive și a scos trei penalty-uri. **Octavian Popescu** este și **cel mai tânăr marcator** din acest sezon (etapa a 20-a, 30 ianuarie, **FCSB** - CSM Politehnica Iași 3 - 1)!

1 *Ce ai simțit în momentul în care ai fost transferat de FCSB, unul dintre cele mai importante cluburi din CASA Liga 1?*

Am fost foarte fericit! Știam că dacă nu semnez prelungirea cu cei de la Craiova, voi ajunge aici. Am fost foarte entuziasmat de la început, era o șansă unică pe care o primeam în acel moment. Așa că am profitat de ea și am semnat fără să stau prea mult pe gânduri.

2 *Cum ai reacționat în momentul în care ai fost anunțat că vei*

debuta la o vârstă atât de fragedă? Cum ți-ai gestionat emoția?

Sincer să fiu, nici nu mă așteptam să joc. M-au chemat la echipă după meciul cu CSA, din Liga a 3-a. Am primit mesaj să mă prezint la masă alături de echipa mare și așa am intrat în programul echipei. La pauza meciului cu FC Argeș, când antrenorul mi-a spus că voi intra pe teren, recunosc faptul că m-am emoționat. Era ceva la care nu mă așteptam, dar am încercat să-mi direcționez emoțiile către ceea ce aveam de făcut în teren. Și cred că am

intrat destul de bine și fără frică.

3 *În foarte scump timp ai devenit unul dintre cei mai lăudați tineri fotbaliști români. Cum se prezintă programul zilnic al unei vedete la doar 18 ani?*

Eu locuiesc în Baza Sportivă FCSB și dedic cea mai mare parte a timpului pregătirii. Dimineata mă prezint la micul dejun alături de colegii mei, apoi avem antrenament, refacere, mănânc la prânz și apoi merg înapoi în cameră, unde mă odihnesc. Seara ies cu Ovidiu Perianu

În oraș, mâncăm, mai facem cumpărături. Ceea ce face orice om normal. Nu e cazul să mă numiți vedetă, sunt un tânăr jucător și atât!

4 *Care crezi cu sunt atuurile tale pe teren și la ce capitole crezi că mai ai de lucrat?*

Mai am de lucrat la capitolul forță, la finalizare, fiindcă nu însciu mult deocamdată. În rest, sper să arăt pe teren ce calitate am.

5 *Care a fost modelul tău de jucător din România? Dar pe plan internațional?*

Favoritul meu în România a fost Lucian Sânmărtan. Îmi plăcea foarte mult felul cum dribla și cum controla mingea. Pe plan internațional, îl admir foarte mult pe Neymar.

6 *FCSB este un club cu foarte mulți suporter și cu o presiune a rezultatelor enormă. Cum crezi că vei*

reacționa când fanii vor reveni din nou în număr mare în tribune? Ce mesaj le transmiți celor care iubesc FCSB?

Aștept cu nerăbdare momentul în care suporterii vor reveni pe stadioane! Ne lipsesc foarte mult și, cu siguranță, mi-ar face mare plăcere să evoluez în fața lor. Ar fi un imbold pentru mine și pentru colegii mei.

INTERVIU

Interviu cu Ionel Gane
(antrenor Dinamo București)

realizat de Octavian Țopa

Ionel "Jerry" Gane a fost unul dintre marii atacanți ai fotbalului românesc, cu multe goluri marcate pentru Universitatea Craiova, Electroputere, Dinamo, Rapid, FC Argeș, Osasuna, FC St. Gallen, Grasshopper Zurich, VfL Bochum și Tianjin Teda. Născut pe 12 octombrie 1971, și-a început cariera de antrenor la FC U Craiova, debutând cu o victorie în deplasare, pe terenul Rapidului, în 23 mai 2009 (3-0). De atunci, a mai pregătit pe CS Severin (2012-2013), Corona Brașov (2013-2014), CS U Craiova (2014-2015), Petrolul Ploiești (2015-2016) și echipa națională, fiind secundul lui Cosmin Contra între septembrie 2017 și noiembrie 2019. A acceptat să antreneze Dinamo în poate cel mai greu moment din istoria acestei echipe.

1 *Ai preluat echipa într-un moment extrem de dificil. Nu ți-a fost teamă de viitorul imediat?*

(Zâmbește) A fost foarte greu, dar nu mi-a fost nicio secundă teamă. În fond, eu mă simt privilegiat pentru că fac ceea ce îmi place cel mai mult în viață, adică fotbal. Când faci ceva cu mare

plăcere, cu pasiune chiar, nu poate interveni teama.

2 *Au plecat mulți jucători de valoare, dar Dinamo respiră bine. Care este secretul, cum ai reușit să-i capacitezi pe jucători?*

Am reușit să le redăm încrederea și motivația, ne-am adaptat cu toții

relativ repede la o situație delicată, de care nu eram vinovați. Am reușit să ne concentrăm sută la sută doar la antrenamente și meciuri, și astfel au venit și satisfacții pe plan sportiv, competițional.

3 *Dinamo este unul dintre cele mai importante cluburi din istoria României, obișnuit cu*

rezultate mari. Ce ți-ai propus pe termen mediu?

(Zâmbește, din nou) Adică până la finalul acestui sezon, asta înseamnă termen mediu pentru mine. Ne-am propus să cucerim Cupa României și pentru asta trebuie să jucăm cu și mai multă încredere. Apoi, mi-aș dori o stabilitate a clubului din punct de vedere administrativ.

4 Dar pe termen lung?

Mi-e greu să mă gândesc acum la asta! Mă concentrez strict pe lunile care au mai rămas din acest sezon. Mă gândesc doar la ce trebuie să mai facem pentru a crește treptat calitatea jocului nostru. Doar planificând atent și muncind non stop putem fi îndreptățiți să așteptăm rezultatele

propușe. Sigur, e normal să mă întrebați de viitorul lui Dinamo, dar vă voi răspunde aplicat abia la vară, după terminarea acestui campionat.

5 Presiunea suporterilor este uriașă, la fel și dragostea lor. Cum este să lucrezi în asemenea condiții

Mi-e îmi place această presiune, am simțit-o permanent la toate echipele la care am jucat. Când rezultatele sunt bune, e soare și cald, când nu mai sunt cele așteptate, atunci se înnoarează brusc și începe furtuna. Trebuie să știi să echilibrezi aceste două stări pentru merge puternic mai departe. Suporterii lui Dinamo transmit o presiune pozitivă. Permanent. Avem nevoie de energia suporterilor, ne hrănim cu

ea. Ceea ce fac ei acum și ceea ce ne transmit e minunat. Sunt fericit că sunt în aceste zile aici, trăiesc ceva unic, ceva ce nu credeam dacă mi se povestea. Eu și staff-ul tehnic le mulțumim celor de la DDB pentru toată implicare lor. Le mulțumim pentru că ajută să ne simțim bine și regretăm enorm că nu pot reveni deocamdată în tribune. Cu ei în spatele nostru, meci de meci, am fi și mai încrezători!

6 Când vedem din nou Dinamo în cupele europene intercluburi?

Curând. Sper să se întâmple cât mai repede. Deocamdată clubul are nevoie de altceva. Trebuie să se reazeze din nou din punct de vedere administrativ. Apoi, vor veni și rezultatele bune, sunt convins de asta!

SPONSOR

CRONICĂ

Craiova, 5 noiembrie 1989

realizată de **Marius Mitran**

A fost într-o duminică. Dintre sutele de meciuri ale Craiovei pe care le-am văzut în aproape 40 de ani, acela, din duminica aceea, a rămas primul. În sufletul meu, în amintirea mea, în ideea, pe care nu am pierdut-o niciodată, că echipa mea, cu numele și culorile ei, e mai mult decât orice. E supremă.

Paradoxul sau vârsta, tupeul destinului, toate fac ca niciun meci al Craiovei Maxima, ce ciudat, nu?, să nu reușească să doboare ziua aceea. De ani și ani, mulți ani, adorm recitând în gând, ca pe o rugăciune, formula celei mai bune echipe din istoria fotbalului, Lung, Negrilă, Tilihoi, Ștefănescu, Ungureanu, Țicleanu, Donose, Balaci, Crișan, Cărnățaru, Cârțu. Irimescu, Georgău, Beldeanu. Și Boldici.

Și totuși, duminica aceea a fost fără ei în teren. Anii trecuseră, ceva se rupsesse și nu mai erau acolo. Negrilă jucase în etapa aceea, alături de Bîcu, pentru Jiul și bătuseră Petrolul cu 4-0. Negoro avea 35 de ani. Lung și Ungureanu băteau cu Steaua lor la Bacău și jucaseră cu șase luni în urmă finala Cupei Campionilor, cu AC Milan. Balaci antrena Drobeta, în B, Țicleanu era la Sportul, Cami era în Belgia, la Charleroi, îl lăsase Dinamo să plece, Geolgău juca pentru FC Argeș, Beldeanu se lăsase, ca și Donose, Ștefănescu, căpitanul, antrena la Brașov, Tilihoi pe la Bocșa, Crișan nu mai juca nici el, iar Cârțu... ei bine, Cârțu era! El și Irimescu erau antrenorii echipei atunci și uite că mințeam, Boldici recâștigase în sfârșit postul de titular, la 32 de ani, și era în poartă. Trei din Maxima, era ceva!

Nu știu cum pot să spun că ziua aceea a câștigat, în amintirea mea, toată puterea de seducție, dar așa se întâmplă. Cum spuneam, vârsta, aveam 22 de ani, eram student, nu mai aveam 12 ani, ca atunci când eliminam pe Leeds United.

Paradoxul? Destinul. Să fiu însă sincer până la capăt. Nu meciul a rămas perfect păstrat în amintire, cât atmosfera, cum n-a mai fost vreodată ca în acea zi. Dovadă că am nevoie și de caseta și cronica din „Sportul” de a doua zi, dar și de mine însumi, cel de atunci.

...Trec, iată, 22 de ani. Sunt în studio la Digi Sport, e

sâmbătă seară, așteptăm să înceapă meciul, e tot Dinamo (nu? ca atunci...) și tot în Oltenia, dar la Târgu Jiu. Craiova nu mai există. Sau există? Lângă mine, cufundat într-un fotoliu, e Sorin Cârțu; de azi e colaboratorul permanent al „Fanatik”-ului. Vom face așadar show împreună în emisiunea lui Horia! Zâmbeste larg, ne îmbrățișăm, și eu și Horia îi admirăm cămașa, e impecabil ca întotdeauna, Horia îi aruncă peste masă, sigur pe el: „Versace?” „Nu, vine răspunsul, Armani!” „Mă scuzi!” „Nu face nimic. Și cureaua e tot Armani, am luat-o când am fost la Roma, în Champions League, cu CFR-ul...” Zâmbete. Mă așez în fotoliul alăturat, în trei minute uităm de ce vedem, suntem amândoi la Craiova, el la marginea terenului, într-un costum impecabil, nu, nu era Armani, n-avea cum să fie, suntem pe 5 noiembrie 1989, el nu e cu părul complet alb, ca azi, eu sunt unul din cei 50.000 care au avut norocul să fie în tribune, se dădea un ceas pe un bilet, dar nimeni nu voia ceasul...

Sorin surâde. „Arbitra Șteng, din Oradea era. I-am zis, vezi ce-i aici? Mă, băiatule, tu vezi ce-i aici?! Sunt 50.000 de oameni! Gata, s-a dus cu ăștia, cu Dinamo, cu Steaua, vine vremea Craiovei iar! Ai grijă cum faci să scapi de-aici!”

Sorin nu era încă Sorinaccio, nu avea toate televizoarele din casă date pe posturi italienești, era, ca noi toți, pe TVR și pe sârbi, dar echipa o pregătise pentru

un catenaccio total, dur, aspru, calculat la ultima pasă. „Le-am zis în vestiar: luați-i tare, dați în ei la început, dracu' are curaj să ne dea vreun roșu în primele minute, 10-15 așa... apoi jucăm 10-10! Zece la zece! Bica la Mateo om la om și dacă iese de pe teren și se urcă în autocar, Dănuțe, te duci după el... Mateuț era Gheata de Aur a Europei anul ăla... În spate, Gică Popescu – libero, Săndoi și Zamfir – stoperi, Mănăilă în dreapta, Adrian Popescu – stânga. La mijloc Ciurea, Olaru în centru, Badea pe stânga, în față Adi Pigulea, unul singur mi-ajunge... Bica la Mateuț, cum îți zic. Și când am jucat cu Steaua la fel l-am pus, la Hagi, om la om...” Apoi a urmat pregătirea, în lungi și grele minute, a copiilor de minge. „E 0-0, vă fac eu semn dacă dați mingea înapoi. Conduc ei, o aruncați imediat în teren, avem nevoie de timp... Mă, băgați la cap: conducem noi, nicio minge pe teren, o mâncați, o pasați, o înghițiți pe bucăți! Niciuna nu se întoarce pe teren, cu orice preț!”

...Rew, rew, rew, cum se spune. E 5 noiembrie 1989, sunt în cămin la Agronomie. Pe toți colegii mei de cameră, studenți la Matematică, îi cheamă Adrian.

Pe fiul meu, când se va naște, peste 5 ani, îl va chema la fel, dar din alte motive... Afară e aproape întuneric, deși e ora 10 dimineață. Dintre toți, doar un Adrian merge la meci, ceilalți, plus Norocel, care nu-i pasionat, n-au mai prins bilet. Am emoții mari, am și bilet. În cameră intră o colegă, mare fană a Craiovei, cu prietenul ei, care e, culmea!, dinamovist. Ea e în fustă mini extrem de scurtă, din doi pași e în mijlocul camerei, apoi în mijlocul patului de la geam. Al ei are un fular de pictor nefericit în jurul gâtului și rămâne în picioare. Ea își întinde picioarele, frumoase, pe pătură și, o clipă, toți întoarcem capul. Se vede! Și ea știe că se văd și încrucișează târziu și lasciv picioarele. Și ce dacă se văd?, pare a spune, mai bine ziceți, nu mai aveți un bilet? Nu, n-avem și deja e târziu, plecăm... OK, spune fata, iubi, eu intru, dar poate-ți găsesc și ție acolo vreun bilet, la stadion, asta e...

Leșim toți patru din cameră: eu, Adi de la Matematică, fata și prietenul ei, renașcentistul, cu fularul. Are fata, are fularul, dar n-are bilet. Ceea ce e foarte rău, măcar pentru ziua aia! În curtea

căminului, totul se întunecă: sute, mii de oameni curg spre biserica Madona Dudu și spre stadion. De pe vremea Maximei, de vreo 5 ani, Craiova nu mai reprezentase decât un adversar minor pentru Dinamo, rivalul etern, urât și blestemat de fiecare pui de oltean încă de la naștere... A venit însă Cârțu antrenor și din toamna asta ne batem iar cu toți! Suntem pe 3, cu 15 puncte în 10 etape, Dinamo e prima cu 10 victorii din 10, Steaua e pe 2, a jucat finala Cupei Campionilor Europeni cu Milan, dar cu două luni în urmă Dinamo a bătut-o, în Ghencea chiar, cu 3-0!

Dinamo tocmai se calificase, acum patru zile, în sferturile de finală ale Cupei Cupelor, după 2-0 la Atena și 6-1 la București cu Panathinaikos. Mircea Lucescu reușise, în sfârșit, să construiască marea echipă a Europei la care lucra de mai bine de 3 ani. Cu Stelea în poartă, Mihăescu, Andone, Rednic și Klein în apărare, Sabău – dreapta, Lupescu și Mateuț centrali, Lupu pe stânga, iar în atac Vaișcovici și Răducioiu. (De altfel, asta e și formula din acea după-amiază de la Craiova.)

...Ajungem la stadion, eu cu Adi reușim

și intrăm. Mai sunt două ore și jumătate până la meci. Găsim greu loc. Stadionul stă să pleznească, sunt peste 50.000 de oameni, strânși unul în altul, cu priviri rele, crunte, de răzbunare, dar și de teamă... Dinamo spulberase Steaua și pe toate celelalte din campionat, marcase 37 de goluri și primise 3 în 10 etape... Craiova e toată pe umerii lui Gică Popescu, care are și banderola pe mâna stângă, la 22 de ani. Poate și Badea să încerce ceva, dar...

...Mai sunt două ore. E ceață, e frig, e urât. Lumea e îmbrăcată sărac, în oraș e foamete, în case e ca afară. Din când în când, jos, lângă gard, Barză, șeful galeriei dă câte un semnal de atac. Lumea însă nu e convinsă de nimic. E o ură teribilă în toți, pentru toată viața lor de olteni amărâți.

Și atunci se întâmplă! Nea Costică Popescu anunță că echipele de tineret vor intra pe teren pentru meciul lor. Intră Craiova, în alb, și stadionul se mișcă. Nu la maxim, dar e impresionant... apoi în gura tunelului apar dinamoviștii... nu se vede clar cine, ce... dar nu-s ai noștri. Un infinit cor de fluierături și strigăte îi împinge pe toți înapoi! Nimeni nu mai iese de-acolo! Puștii lui Țică Zamfir, între care Cristescu,

Papa, Călin salută încolonați și se retrag și ei... (A doua zi, în „Sportul”, cronicarul partidei, Stelian Trandafirescu, cu care aveam să împart un birou peste 4-5 ani, scrie așa: „La speranțe: nu s-a jucat – echipa oaspete sosind târziu la stadion!” În realitate, puștani dinamoviști ori n-au avut curaj să intre, ori, am auzit și varianta asta, n-au fost lăsați să intre pe teren ca să nu incite și mai mult oamenii!)

Cert e că publicul nu înțelege și huiduie. Mai trece o oră. Nimeni nu se mai poate mișca. Nici la țâșnitoarele de apă, nici nicăieri. E tot mai frig, ceața e tot mai jos... Suntem 50.000 de oameni cu cuțitele în dinți și în suflet. Ies ai noștri. Gică Popescu, Săndoi, Boldici, Badea, Mănăilă, în gecii de piele, în blugi, în hanorace ca Gigi Ciurea... Stadionul irumpe! Simt însă că nu e totul. Simt bine. Ies și ai lor, treniuri elegante, costume clasice, Vasile Ianul, în negru cu cravată roșie, Andone, încercând gazonul să-i cunoască rezistența, Lupu, Rednic, Lupescu, Mircea Lucescu, cu cordonul strâns la balonzaid, uite-l cu părul creț și zâmbind amar... Publicul mârâie, huiduie, strigă! Se întorc la cabine să se echipeze. În câteva minute, o jumătate de oră, ies. Întâi Craiova, cu Gică în frunte... apoi Dinamo... Oamenii nu mai pot fi ținuți, milițienii strâng rândurile, sutele de șiruri se agită, strigătele sunt înfiorătoare... Ies și arbitrii. Mai sunt 5 minute. Crainicul anunță echipele, cu numărul 9, Gică... Pooopescuuuu! Dinamoviștii nu se aud.

Începe. Iar ceea ce se petrece după primul fluier al lui Ștreng e imposibil de descris. Dinamo se instalează la cârmă, Cârțu îi retrace pe ai noștri. Și Dinamo începe pasul unu: Lupu către Lupescu. Apoi, ca într-un dans, Mateuț, Rednic, Sabău, înapoi la Andone, iar Lupu... Oamenii, cei 50.000 tac. Cârțu e cu mâna la gură. Lucescu e aproape o statuie. Ciurea, Badea și Pigulea încearcă o recuperare. Eșuează. Iar atunci se petrece ceva ce n-am trăit niciodată, nicăieri. „Centralul” se zguduie din temelii, ca un răspuns la uluitorul joc de pase al băieților lui Lucescu. Badea recuperează prima minge, o întoarce prudent lui Gică Popescu și acesta preia, trece de Răducioiu, lansat în presing, de Lupescu,

apoi de Rednic, care faultează. În clipa aia, universul se dezintegrează. Stadionul efectiv urlă bestial. „Știin-ța! Știin-ța! Știin-ța!!!” În peluză explodează patru petarde. Nu mai e ceață, dar e fum, gros, galben-negru. „Știin-ța! Știin-ța!” E ca o barieră de netrecut spre poarta lui Boldici. „Știin-ța! Știin-ța!” Curând, nu se mai percepe, din cauza isteriei, decât perechea de vocale „iiii-aaa!!!” urlate!

...Și fault. Și pas. Și fault. Săndoi îl seceră pe Răducioiu, Lucescu intră în teren. Intră și Cârțu. „Ștreng era learcă de transpirație. Urla și el la mine, Sorine, nu mai loviți! Dau roșu!! la dă, îi zic, ia să văd! Ce cauți în teren?, zice. Da' Lucescu ce caută?, zic și eu.” În studioul de la Digi, Sorin zâmbește și se încruntă. „Așa a fost. Gică Popescu a ieșit apoi, prin minutul 24, cu ea la picior, i-a pasat lui Bica, Dănuț a jucat în stânga, în spatele lui Sabău, Adrian Popescu a preluat, cursă de 30 de metri, centrare pe jos și Ciurea, din cădere, i-a luat fața lui Klein, a intrat cu totul în poartă, gol! Asta a fost!”

Simplu, nu? Ștreng a prelungit meciul 8 minute, dar Gică Popescu a fost imperial. Ciurea a mai prins o bombă, dar Stelea a boxat incredibil!

Peste ani, și Popescu, într-un taxi, la Madrid, avea să rememoreze scena, la telefon, chiar cu Stelea! Eram acolo, așa că știu. A fost meciul oamenilor însă. Acum, după 22 de ani, încă aud strigătul lor disperat, superb, uluitor, crunt: „Știința! Știința!” „Prudență, multă prudență”, scria Stelian Trandafirescu în „Sportul”, a doua zi, din partea băieților lui Cârțu. Îi zic. Zâmbește. „La sfârșit, i-am zis lui Lucescu, profesore, văd că nu mai fluieră asta, speră să egalați... Oprește un pic, să le dau apă la ai mei și mai jucăm unul de la început.”

A fost 5 noiembrie 1989. Oamenii s-au dus cu greu acasă. 19 ani mai târziu, în exact acea dată, tatăl meu, care a fost cel mai mare suflet de lângă acea echipă, a murit. Peste alți doi ani, în exact acea dată, Adrian Păunescu a murit. Între timp, aproape pe furiș, a murit și Craiova. Strigătul acelei zile, din '89, ar putea însă s-o învie vreodată. De fapt, cred că așa va și fi! Eu încă îl aud: Știin-ța! Știin-ța!

A fost, într-adevăr, într-o duminică.

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesionale, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x

instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA